

Για πρώτη φορά μια από τις ευρωπαϊκές μας συναντήσεις γίνεται στο Βερολίνο. Βερολίνο: μια πόλη σημαδεμένη από τις πιο μεγάλες ποικιλίες, πόλη προσανατολισμένη προς το μέλλον, που όμως προσπαθεί να ενσωματώσει και τη μνήμη ενός οδυνηρού παρελθόντος. Πόλη της οποίας ο πληθυσμός έδειξε ότι δεν έχασε το κουράγιο του σε δύσκολες καταστάσεις.

Μια μειοψηφία οι Χριστιανοί εκεί. Προσπαθούν όμως να ζήσουν το Ευαγγέλιο. Ανήκουν σε διάφορες ομολογίες. Η κοινή τους μαρτυρία και η οικουμενική πίστη δεν είναι απλά μια επιλογή αλλά μία ζωτική ανάγκη. Πολλές ενορίες είναι χώροι ανθρωπίνης αλληλεγγύης, όπου οι φτωχοί βρίσκουν θαλπωρή. Η πρώτη επίσκεψη αδελφού από το Ταιζέ στο Βερολίνο χρονολογείται το 1955. Από το έτος 1961, όταν χτίστηκε το Τείχος, διχοτομώντας την πόλη, οι αδελφοί πολλαπλασίασαν τις επισκέψεις τους στο Ανατολικό Βερολίνο. Τη δεκαετία του '80 δημιουργήθηκαν πολλές ομάδες προσευχής. Ο αδελφός Ροζέ πήγε εκεί το 1986 στα πλαίσια του "προσκυνήματος εμπιστοσύνης" Χρειάστηκε να πάρει από τις κομμουνιστικές αρχές την άδεια, ώστε να τελεστεί μία ακολουθία συγχρόνως σε δύο μεγάλους ναούς, σ' έναν Ρωμαιοκαθολικό και σ' έναν των Διαμαρτυρομένων, όπου συγκεντρώθηκαν έξι χιλιάδες νέοι από την Ανατολική Γερμανία. Η άδεια είχε δοθεί υπό τον όρο να μην συμμετάσχει κανένας από τη Δύση. Εκείνη η εποχή πέρασε οριστικά και το Βερολίνο είναι ένα σύμβολο για όλους εκείνους οι οποίοι, ανά τον κόσμο, προσπαθούν να διαβούν τα τείχη που διαιρούν, ώστε ν' αποκτήσουν και πάλι την εμπιστοσύνη.

Για να βλαστήσει και πάλι μια καινούρια εμπιστοσύνη μεταξύ των ανθρώπων σε όλα τα επίπεδα, στις οικογένειες, στις κοινότητες, τις πόλεις και τα χωριά, μεταξύ των χωρών και των ηπείρων, απαιτούνται γενναίες αποφάσεις¹.

Γνωρίζοντας καλά τους κινδύνους και τα βάσανα που βαραίνουν την ανθρωπότητα και τον πλανήτη, δεν θα θέλαμε να αφεθούμε στο φόβο και στην εγκατάλειψη².

Όμως οι ωραίες ελπίδες των ανθρώπων απειλούνται αδιάκοπα από την απογοήτευση. Οι οικονομικές δυσκολίες γίνονται ολοένα και πιο δυσβάστακτες, η πολυπλοκότητα των κοινωνιών που κάποτε συνθλίβει, η αδυναμία απέναντι

- 1 Εάν η αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων είναι πάντοτε απαραίτητη, υπάρχει ανάγκη να ανανεώνεται διαρκώς με νέες εκφράσεις. Σήμερα, ίσως ποτέ όσο άλλοτε στην ιστορία, είναι γεγονός ότι οι νέες γενεές πρέπει να προετοιμαστούν για μια δικαιότερη κατανομή του παραγωγικού πλούτου μεταξύ των ηπείρων και στο εσωτερικό της κάθε χώρας.
- 2 Μια ώθηση προς μια καινούρια αλληλεγγύη είναι δυνατή. Τρέφεται από την πεποίθηση ότι η ιστορία του κόσμου δεν είναι προκαθορισμένη. Ας θυμίσουμε ιδίως τα επόμενα παραδείγματα: έπειτα από το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, μια δράκα υπεύθυνων πολιτικών πίστεψαν, εντελώς ανέλπιστα, στη συμφιλίωση και άρχισαν θαρραλέα να οικοδομούν μian Ευρώπη της αλληλεγγύης. Μια ειρηνική επανάσταση μπόρεσε να αλλάξει την κατάσταση στις Φιλιππίνες το 1986. Το μεγάλο λαϊκό Πολωνικό κίνημα της Αλληλεγγύης (Solidarnosc) ετοίμασε χωρίς βία έναν δρόμο ελευθερίας για πολλές χώρες της Ευρώπης. Η πτώση του Τείχους του Βερολίνου ήταν αδιανόητη λίγα χρόνια πριν από την πραγματοποίησή του. Την ίδια εποχή, χώρες της Λατινικής Αμερικής πήραν τον δρόμο της δημοκρατίας και εγκαίνιασαν μια οικονομική ανάπτυξη πρωτοφανή, από την οποία ελπίζουμε ότι και οι πιο φτωχοί θα επωφεληθούν χωρίς αργοπορία. Το τέλος των φυλετικών διακρίσεων στη Νότια Αφρική και το χέρι βοήθειας που προσέφερε ο Νέλσον Μαντέλα κατέληξαν σε μια ανέλπιστα συμφιλίωση. Ακόμη πιο πρόσφατα είδαμε το τέλος των πολιτικών βιαιοτήτων στη Βόρεια Ιρλανδία και τη Χώρα των Βάσκων.

Επιστολή από τό Ταιζέ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 2012

Προς μια καινούρια αλληλεγγύη

στις φυσικές καταστροφές, όλα αυτά τείνουν να πνίξουν τους σπόρους της ελπίδας³.

Για να δημιουργήσουμε καινούριες σχέσεις αλληλεγγύης, δεν ήρθε πια ο καιρός να ελευθερώσουμε και πάλι τις πηγές της εμπιστοσύνης;

Κανένα ανθρώπινο ον, καμιά κοινωνία δεν μπορεί να ζήσει δίχως εμπιστοσύνη.

Οι πληγές μιας προδομένης εμπιστοσύνης αφήνουν στίγματα βαθιά.

Η εμπιστοσύνη δεν είναι μια αθώα αφέλεια, δεν είναι μια εύκολη λέξη, εκπορεύεται από μια επιλογή, είναι ο καρπός μιας πάλης εσωτερικής. Καθημερινά καλούμαστε να ξαναπάρουμε τον δρόμο της επιστροφής προς την εμπιστοσύνη.

ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Η διάνοιξη δρόμων για την εμπιστοσύνη απαντά σε μια επείγουσα ανάγκη: παρά τις επικοινωνίες, τις ολοένα και πιο εύκολες, οι ανθρώπινες κοινωνίες μας παραμένουν περιφραγμένες και κατακερματισμένες.

Υπάρχουν τείχη όχι μόνον ανάμεσα στους λαούς και τις ηπείρους, αλλά και πολύ κοντά σε μας ακόμη και μέσα στην

- 3 Ο κλονισμός της παγκόσμιας οικονομίας μας προβληματίζει. Οι γεωπολιτικές ισορροπίες αλλάζουν. Οι ανισότητες διευρύνονται. Οι βεβαιότητες του χθες δεν φαίνεται να υφίστανται σήμερα. Δεν θα ήταν όλα αυτά ένας λόγος να αναλογιστούμε περισσότερο για τις επιλογές που θα κάνουμε για τη ζωή μας;

ανθρώπινη καρδιά. Ας σκεφτούμε τις προκαταλήψεις μεταξύ διαφορετικών λαών. Ας σκεφτούμε τους πρόσφυγες τους τόσο κοντινούς και παρόλα ταύτα συχνά τόσο μακρινούς. Μεταξύ των θρησκειών υπάρχει αμοιβαία άγνοια και οι ίδιοι οι Χριστιανοί χωρίζονται σε πολυάριθμες ομολογίες.

Η παγκόσμια ειρήνη αρχίζει μέσα στις καρδιές μας.

Για να εγκαινιάσουμε μιαν αλληλεγγύη, ας πάμε προς τον άλλον, κάποτε με τα χέρια αδειανά, ας ακούσουμε, ας προσπαθήσουμε να καταλάβουμε εκείνον ή εκείνη που δεν σκέφτεται όπως εμείς... Ήδη τότε μια εγκλωβισμένη κατάσταση μπορεί να αλλάξει.

Ας προσπαθήσουμε να είμαστε προσεκτικοί με τους πιο αδύναμους, με εκείνους που δεν βρίσκουν εργασία... Η μέριμνά μας προς τους ασθενέστερους μπορεί να εκφραστεί με μια κοινωνική δέσμευση. Δηλαδή, βαθύτερα, μια στάση ανοίγματος προς όλους: οι οικείοι μας είναι επίσης, κατά κάποιον τρόπον, φτωχοί που έχουν ανάγκη από εμάς⁴.

Απέναντι στην ανέχεια και τις αδικίες, ορισμένοι οδηγήθηκαν στην εξέγερση ή ακόμη επιχειρήσαν και την τυφλή βιαιότητα. Η βία δεν μπορεί να αποτελεί μέσον αλλαγής της κοινωνίας⁵. Αλλά ας τείνουμε τα ώτα μας στους νέους που εκφράζουν την αγανάκτησή τους, για να καταλάβουμε τις κύριες αιτίες⁶.

Η ορμή προς μια καινούρια αλληλεγγύη τρέφεται από βαθιά ριζωμένες πεποιθήσεις: η αναγκαιότητα της κατανομής είναι μια από αυτές⁷. Είναι ένα αίτημα, το οποίο μπορεί να ενώσει τους πιστούς διαφόρων θρησκειών αλλά και τους μη πιστούς.

⁴ Η φτώχεια δεν αφορά μόνον την υλική υπόσταση. Μπορεί να είναι η στέρηση φίλων, η έλλειψη νοήματος στη ζωή, η αδυναμία πρόσβασης σε θησαυρούς τέτοιους όπως είναι η ποίηση, η μουσική, η τέχνη, όλα όσα ανοίγουν στην ομορφιά της δημιουργίας.

⁵ Το 1989 στην Ανατολική Γερμανία, την παραμονή της πτώσης του Τείχους του Βερολίνου, οι οργανωτές των εκδηλώσεων στους δρόμους φρόντιζαν να έχει ο καθένας ένα αναμμένο κερί: το ένα χέρι έπρεπε να κρατά το κερί, το άλλο να το προστατεύει από τον αέρα και έτσι δεν έμνε ελεύθερο χέρι για βίαιη κίνηση.

⁶ Νέοι Ισπανοί του κινήματος των "αγανακτισμένων" μου έγραψαν: "Δεν γνωρίζουμε τί πρόκειται να γίνει εάν η κατάσταση δεν βελτιωθεί. Υπάρχουν πολλοί άνεργοι, που χάνουν το σπίτι τους και τα βασικά τους δικαιώματα, υπάρχει πολλή ασάφεια και θυμός εξ αιτίας του ενός άδικου συστήματος, δικαστικού, οικονομικού και πολιτικού, μια ψευδής δημοκρατία που δεν εγγυάται τα δικαιώματα τα οποία προβλέπει το Σύνταγμα μας, δηλ. μια αξιοπρεπή στέγη και μια εγγύηση της φυσικής και ψυχικής οντότητάς μας... Μας ρωτήσατε τί θα μπορούσε να κάνει το Ταιζέ για μας. Η απάντησή μας: αυτό που κάνετε ήδη, να μας μαθαίνετε να διατηρούμε την εσωτερική μας γαλήνη. Από σας περιμένουμε την προσευχή σας και τη στοργή που μας έχετε ήδη δείξει. Μπορείτε επίσης να διαδώσετε το μήνυμά μας στους νέους που έχουν τις ίδιες ανησυχίες με μας."

⁷ Να καταλάβουμε, παραδείγματος χάρη, ότι οι δυτικές χώρες δεν οφείλουν τόσο την ανθρωπιστική γενναιοδωρία απέναντι στην Αφρική, αλλά την υποχρέωση να αποπειμούν δικαιοσύνη στην ήπειρο αυτή. Το ίδιο και απέναντι σε άλλες χώρες, όπως η Αϊτή, της οποίας ο λαός, τόσο αξιοπρεπής και τόσο πραγματικά πιστός, είναι ένας από τους πιο καταδιωγμένους στην ιστορία.

ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΟΝ ΘΕΟ

Η αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων θα μπορούσε να βρει στέρεη θεμελίωση σε μια αναφορά προς τον Θεό, αλλά πολύ συχνά η εμπιστοσύνη στον Θεό τίθεται σε αμφιβολία.

Πολλοί πιστοί έχουν αυτήν τη δύσκολη εμπειρία στους χώρους εργασίας ή σπουδών τους, κάποτε και στην οικογένειά τους. Πολλοί είναι εκείνοι που αδυνατούν να πιστέψουν σε έναν Θεό που τους αγαπά προσωπικά. Πολλοί είναι εκείνοι που, με μεγάλη τιμιότητα, θέτουν το ερώτημα: πώς μπορώ να ξέρω εάν έχω πίστη;

Η πίστη παρουσιάζεται σήμερα ως μία παρακινδυνευμένη ενέργεια, ως ρίσκο της εμπιστοσύνης.

Πρώτα-πρώτα δεν είναι μια παραδοχή αληθειών, αλλά μία σχέση με τον Θεό⁸. Μια σχέση που μας καλεί να στραφούμε προς το φως του Θεού.

Κάθε άλλο από το να μας καταντά υπόδουλος ή να πινίγει την προσωπική μας πρόοδο⁹, η πίστη στον Θεό μας καθιστά ελεύθερους: ελεύθερους από τον φόβο, ελεύθερους για μια ζωή στην υπηρεσία εκείνων που μας εμπιστεύεται ο Θεός¹⁰.

Όσο πιο πολύ μεγαλώνει η εμπιστοσύνη στον Θεό, τόσο πιο πολύ η καρδιά απλώνεται σε καθετί ανθρώπινο, παντού στον κόσμο, σε όλους τους πολιτισμούς. Με τον τρόπον αυτόν αντιμετωπίζει ευνοϊκά και όλες τις επιστήμες και τις τεχνικές που ανακουφίζουν τον πόνο και αναπτύσσουν τις κοινωνίες.

Ο Θεός, όπως ο ήλιος, είναι πολύ εκθαμβωτικός για να τον αντικρύσουμε. Αλλά ο Ιησούς αφήνει να διαφανεί το φως του Θεού. Ολόκληρη η Βίβλος μας ωθεί προς αυτήν την εμπιστοσύνη: Ο υπέρτατος Θεός διεισδύει μέσα στην ανθρώπινη ύπαρξή μας και έρχεται να μας μιλήσει σε μια γλώσσα κατανοητή.

Ποια είναι η ιδιαιτερότητα της χριστιανικής πίστης; Το πρόσωπο του Χριστού και μια ζωντανή σχέση μαζί Του. Δεν θα κατορθώσουμε ποτέ να το κατανοήσουμε.

⁸ Πολλές φορές ο Πάπας Βενέδικτος υπογράμμισε πως μια προσωπική σχέση με τον Θεό αποτελεί τη βάση της πίστεως, όπως, όταν π.χ. έγραψε: "Στην αρχή για να είναι κάποιος Χριστιανός δεν υπάρχει μια ηθική απόφαση ή μια μεγάλη ιδέα, αλλά μια συνάντηση με ένα γεγονός, με ένα Πρόσωπο, που δίνει στη ζωή έναν καινούριον ορίζοντα και στη συνέχεια έναν αποφασιστικό προσανατολισμό" (Βενέδικτος ΙΣΤ', Ο Θεός είναι αγάπη, Εισαγωγή, αρ.1)

⁹ Η πίστη μας είναι απαραίτητο να αποκαθαίρεται συνέχεια από φαντασιώσεις, φόβους, κάποτε μέσω μιας εσωτερικής διαμάχης μεταξύ της αμφιβολίας και της εμπιστοσύνης. Και το μισό μετέχει επίσης σε αυτήν τη μάχη και δεν ικανοποιείται από απλές επαναλήψεις. Έτσι, σήμερα πολλοί νέοι δεν αρκούνται σε μια απλή αναφορά στις παραδόσεις της εκκλησίας. Για να αποκτήσουν την εμπιστοσύνη στην πίστη χρειάζεται μια προσωπική αποδοχή και πεποίθηση.

¹⁰ Σχολιάζοντας τα λόγια του Αποστόλου Παύλου: "Ελεύθερος απέναντί σας, γίνομαι υπηρέτης όλων" (Α' Κορινθίους, 9,19), ο Μαρτίνος Λούθηρος έγραψε: "Ο Χριστιανός είναι ένας άνθρωπος ελεύθερος, κυρίαρχος όλων των πραγμάτων, δεν υποδουλώνεται σε κανέναν. Ο Χριστιανός είναι ένας υπηρέτης ιδιαίτερα υπάκουος, υπηρέτει όλους". (Λούθηρος, *Περί της ελευθερίας του χριστιανού*).

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

‘Όλοι ευρισκόμεθα καθ’οδόν, αναζητητές της αλήθειας. Όταν πιστεύουμε στον Θεό, δεν σημαίνει πως κατέχουμε την αλήθεια, αλλά ότι του επιτρέπουμε να μας κυριέψει εκείνος που είναι η αλήθεια και ότι βαδίζουμε μαζί του μέχρις πλήρως μας αποκαλυφθεί.

Αυτό που είναι η μεγάλη καινοτομία, η εκπληκτική, είναι ότι ο Χριστός μετέδωσε το φως του Θεού με μία τελείως απλή ζωή. Η θείκη ζωή τον καθιστούσε ακόμη πιο απλό¹¹. Εκφραζόμενος εντελώς απλά σε μια απλή ανθρώπινη ζωή, ο Θεός ανανεώνει την εμπιστοσύνη του στην ανθρωπότητα και μας οδηγεί να πιστέψουμε στον άνθρωπο. Έκτοτε δεν μπορούμε να χάνουμε την ελπίδα μας ούτε για τον άνθρωπο ούτε για εμάς τους ίδιους.

Ο Ιησούς αποδέχτηκε τον βίαιο θάνατο χωρίς να απαντήσει με τη βία και μετέφερε την αγάπη του Θεού εκεί όπου δεν υπήρχε παρά βία¹². Πάνω στον Σταυρό, αρνήθηκε τη μοιρολατρεία και την παθητικότητα. Αγάπησε έως το τέλος, παρά τον παράλογο και ακατανόητο χαρακτήρα του πάθους. Διατήρησε την εμπιστοσύνη ότι ο Θεός είναι πιο μεγάλος από το κακό και ότι ο θάνατος δεν θα έχει την τελευταία λέξη. Και, κατά παράδοξο τρόπο, η οδύνη πάνω στον Σταυρό έγινε το σημείο της απέραντης αγάπης του¹³.

Και ο Θεός τον ανέστησε. Ο Χριστός δεν ανήκει μόνον στο παρελθόν, είναι εδώ για εμάς σε κάθε σήμερα. Μας μεταδίδει το Άγιο Πνεύμα που μας κάνει να ζούμε κατά Θεόν.

Το κέντρον της πίστεώς μας είναι ο αναστημένος, πα-

ρών στο κέντρο της ύπαρξής μας, που έχει έναν δεσμό προσωπικό αγάπης με τον καθέναν μας. Το να τον ατενίσουμε μας προκαλεί έναν θαυμασμό και μια βαθύτερη κατανόηση της ύπαρξής μας.

Όταν στην προσευχή κοιτάζουμε προς το φως του, αυτό σιγά-σιγά καταναγάζει την ύπαρξή μας. Το μυστήριο του Χριστού γίνεται το μυστήριο της ζωής μας. Οι εσωτερικές μας αντιφάσεις, οι φόβοι μας ίσως δεν διαλύονται. Αλλά, ο Χριστός διεισδύει δια του Αγίου Πνεύματος σε κάθε ανησυχία μας, σε σημείο που οι σκιές διαλύονται¹⁴.

Η προσευχή μας οδηγεί ταυτόχρονα προς τον Θεό και προς τον κόσμο.

Όπως η Μαρία-Μαγδαληνή, που είδε τον Χριστό ζωντανό το πρωί του Πάσχα, καλούμαστε και εμείς να διαδώσουμε αυτήν την αλήθεια στους άλλους¹⁵.

Η αποστολή της Εκκλησίας είναι να επισυνάξει στην ειρήνη του Χριστού γυναίκες και άντρες και παιδιά όλων των γλωσσών, όλων των λαών, από όλον τον κόσμο. Είναι το σημείο ότι το Ευαγγέλιο λέγει την αλήθεια, είναι το ζωντανό Σώμα του Χριστού. Και εν Αγίω Πνεύματι προσφέρει ζώντα τον “Χριστό εν κοινωνία”¹⁶.

“Όταν η Εκκλησία ακούει ασταμάτητα¹⁷, θεραπεύει, συμφιλιώνει, γίνεται ολοφώτεινη, μια κοινωνία αγάπης, συμπόνοιας, παρηγορίας, διάφανη ανταύγεια του αναστημένου Χριστού. Ποτέ απόμακρη, ποτέ αμυνόμενη, απελευθερωμένη από αυταρχισμούς, τότε μπορεί να ακτινοβολήσει την ταπεινή εμπιστοσύνη της πίστεως μέσα στις καρδιές μας”¹⁸.

¹¹ Ο Ιησούς δεν ήταν μεγάλος ασκητής. Έκανε θαύματα, ιδίως θεραπείες αλλά την κρίσιμη στιγμή που έπρεπε να αποδείξει πως ήταν ο απεσταλμένος του Θεού, στον Σταυρό Του, έμεινε σιωπηλός, σε μια σιωπή που δέχτηκε να τη μοιραστεί με όλους εκείνους που υποφέρουν. Οι Μαθητές δυσκολεύονταν να καταλάβουν ότι ο Ιησούς ήταν ένας πτωχός Μεσσίας. Έλπιζαν ίσως πως θα άλλαζε τις κοινωνικές ή τις πολιτικές συνθήκες της στιγμής και δεν κατανόησαν πως ήρθε αρχικά να ξεριζώσει το κακό από τη ρίζα του.

¹² “Υβριζόμενος, ο Χριστός δεν απαντούσε στην ύβρη, υποφέροντας δεν απειλούσε αλλά παραδιδόταν σε Εκείνον που κρίνει με δικαιοσύνη.” (Α Πέτρου 2,23)

¹³ Απέναντι στην ακατανόητη οδύνη των αθών παραμένουμε συχνά προβληματισμένοι. Και η ερώτηση, η κραυγή, που διαπερνά την ανθρώπινη ιστορία αγγίζει την καρδιά μας: πού είναι ο Θεός; Δεν έχουμε έτοιμη απάντηση αλλά μπορούμε να παραδοθούμε στον Χριστό που νίκησε τον θάνατο και ο οποίος μας συνοδεύει στον πόνο.

¹⁴ Βλέμμα προς το φως του Θεού η προσευχή, εξίσου όμως και ακρόαση. Από τις Γραφές καταλαβαίνουμε ότι ο Θεός είναι εκείνος που μας μιλά και κάποτε μας ερωτά. Και ο Χριστός είναι κάποτε για μας ο φτωχός που περιμένει να ο αγαπήσουμε: “Στέκομαι στην πόρτα και κτυπώ.” (Αποκάλυψη, 3,20)

¹⁵ Βλέπε Ιω 20, 11-18.

¹⁶ Ο “εν κοινωνία Χριστός” είναι μια έκφραση του αδελφού Ροζέ. Από την πλευρά του ο Βερολινέζος θεολόγος Dietrich Bonhoeffer υιοθέτησε πολύ νέος, 21 ετών, την έκφραση “ο Χριστός που υπάρχει ως κοινότητα”. Γράφει πως “με τον Χριστό η ανθρωπότητα επανασυνδέθηκε πραγματικά σε κοινωνία με τον Θεό”. (Bonhoeffer, *Sanctorum communio*)

¹⁷ Παντού στην Εκκλησία, λαϊκοί, άντρες και γυναίκες θα μπορούσαν να προσφέρουν τη διακονία τους ακούγοντας τον πόνο και την αγωνία εκείνων που έχουν ανάγκη από κάποιον να τους ακούσει, επιτελώντας πολύτιμο έργο, συμπληρωματικά προς το έργο των πνευματικών.

¹⁸ Αδελφός Ροζέ, *Με όλην την ειρήνη της καρδιάς*.

Προσεχείς σταθμοί του προσκυνήματος εμπιστοσύνης στη γη

Με μια διεθνή ομάδα νέων ο αδελφός Αλόις θα πάει στη Γενεύη την Παρασκευή 2 Μαρτίου 2012 για να επισκεφτεί το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών.

Η τρίτη Διεθνής συνάντηση των

Νέων της Αφρικής θα γίνει στη Ρουάντα, στο Kigali, από τις 14 έως τις 18 Νοεμβρίου 2012

Η 35η ευρωπαϊκή συνάντηση νέων θα διεξαχθεί από τις 28 Δεκεμβρίου 2012 έως τις 2 Ιανουαρίου 2013. Ο τόπος θα ανακοινωθεί στο Βερολίνο

Με αδελφούς και νέους από διάφορες ηπείρους, ο αδελφός Αλόις θα επισκεφτεί

την Κωνσταντινούπολη από τις 3 έως τις 6 Ιανουαρίου 2013, για να εορτάσουν την τελετή των Επιφανειών με τον Οικουμενικό Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίο Α΄ και τους Χριστιανούς της Πόλης.

Μηνύματα που ελήφθησαν για τη Συνάντηση του Βερολίνου δες <http://www.taize.fr>

ΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ “ΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΓΗΣ”

Ο εν κοινωνία Χριστός δεν ήρθε για να συγκεντρώσει τους Χριστιανούς σε μια κοινότητα απομονωμένη και απόμακρη, αλλά τους αποστέλλει να υπηρετήσουν την ανθρωπότητα όπως ένα σιτάλευρο εμπιστοσύνης και ειρήνης¹⁹. Η ενότητα μεταξύ των Χριστιανών δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά ένα σημείο προς την ανθρωπότητα: “Εσείς είστε το αλάτι της γης”²⁰.

Με τον Σταυρό και με την Ανάστασή Του ο Χριστός εγκαινίασε μια καινούρια αλληλεγγύη μεταξύ όλων των ανθρώπων. Η διάσπαση της ανθρωπότητας σε αντιτιθέμενες ομάδες έχει πια ξεπεραστεί, διότι όλοι αποτελούν μια και μόνη οικογένεια εν Αυτώ²¹. Η συμφιλίωση με τον Θεό προϋποθέτει τη συμφιλίωση μεταξύ των ανθρώπων²².

¹⁹ Εάν αυτή η διακονία προϋποθέτει να πάει κανείς αντίθετα στο ρεύμα όλων εκείνων που απανθρωποποιούν τις κοινωνίες μας, ζει κυρίως και πάντοτε σε έναν εποικοδομητικό διάλογο σεβασμού με τους διάφορους πολιτισμούς του κάθε τόπου και χρόνου. “Το προζύμι τότε ζυμώνει το ζυμάρι όταν πλησιάζει το αλεύρι, και όχι μόνον πλησιάζει αλλά αναμειγνύεται, γιατί ο Ιησούς δεν είπε: ‘έβαλε’ απλά, αλλά ‘έκρυσσε’.” Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Ομιλία 46 στον Ματθαίο.

²⁰ Ματθαίος, 5,13.

²¹ Ο Χριστός είπε: “Κι εγώ, όταν υψωθώ από τη γη, όλους θα ελκύσω προς τον εαυτό μου” (Ιωάννης 12,32). Και ο Απόστολος Παύλος: “Δεν υπάρχει ούτε Ιουδαίος ούτε Έλληνας ούτε δούλος ούτε ελεύθερος, ούτε άνδρας ούτε γυναίκα.” (Προς Γαλάτας 3,28)

²² Εφεσίους 2,14-18. «Ο Χριστός κατεδάφισε τον τοίχο διαχωρισμού μεταξύ του λαού του Θεού και των άλλων. Όλοι έχουν πρόσβαση στον Θεό. Η αλληλεγγύη δεν μπορεί να περιοριστεί στην οικογένεια ή σε έναν λαό, υπερβαίνει όλες τις ιδιαιτερότητες».

Αλλά εάν “το άλας μωρανθεί”, χάνει δηλαδή τη γεύση του... Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι όλοι οι Χριστιανοί θολώνουμε συχνά αυτό το μήνυμα του Χριστού. Και ιδίως, πώς μπορούμε να ακτινοβολήσουμε την ειρήνη παραμένοντας διαιρεμένοι μεταξύ μας;

Βρισκόμαστε σε ένα σημείο της ιστορίας, όπου πρέπει να αναζωογονήσουμε αυτό το μήνυμα της αγάπης και της ειρήνης. Θα κάνουμε άραγε τα πάντα, ώστε να λυτρωθεί από τις παρεξηγήσεις και να λάμψει στην πρώτη του απλότητα;

Μπορούμε, χωρίς να επιβάλλουμε οτιδήποτε, να πορευτούμε με εκείνους οι οποίοι δεν μοιράζονται τη δική μας πίστη, αλλά με όλη τους την καρδιά αναζητούν την αλήθεια²³;

Στην αναζήτησή μας να δημιουργήσουμε καινούριους δεσμούς αλληλεγγύης και να ανοίξουμε δρόμους εμπιστοσύνης, υπάρχουν δοκιμασίες. Σε κάποιες στιγμές φαίνεται να μας πνίγουν. Τί κάνουμε τότε; Η απάντησή μας στις προσωπικές δοκιμασίες και σε εκείνες που ταλανίζουν τους άλλους, δεν θα έπρεπε να είναι να αγαπούμε πάντοτε ολοένα και περισσότερο;

f. Ahois

²³ Παραδείγματος χάρι ανταλλάσσοντας ερωτήσεις του τύπου: Ποια είναι η σημασία της ύπαρξής μου; Τί δίνει τον προσανατολισμό στη ζωή μου; Ποιος στόχος ενωπιοεί την ύπαρξή μου;

Το 2015: Συγκέντρωση για μια καινούρια αλληλεγγύη

Για τρισήμισυ χρόνια, το “προσκύνημα εμπιστοσύνης πάνω στη γη” θα αναζητήσει το πώς να εφαρμόζουμε πρακτικά το κάλεσμα αυτής της επιστολής για μια καινούρια αλληλεγγύη.

Μια καινούρια αλληλεγγύη μπορεί να συνενώσει όλους εκείνους που είναι οδοιπόροι της ειρήνης, οδοιπόροι της αλήθειας, πιστοί ή όχι.

Τρισήμισυ χρόνια για να επιτρέψουμε σε νέους όλων των ηπειρών να κινητοποιήσουν την ενέργειά τους, να συγκεντρώσουν τις προσδοκίες τους, τις διστάσεις τους και τις εμπειρίες τους.

2012: Να ανοίξουμε τους δρόμους εμπιστοσύνης μεταξύ των λαών.

2013: Να απελευθερώσουμε τις πηγές της εμπιστοσύνης προς τον Θεό.

2014: Να επιδιώξουμε την ορατή ενότητα όλων εκείνων που αγαπούν τον Χριστό.

2015: Να γίνουμε “άλας της γης”.

Και για να ενώσουμε αυτήν την αναζήτηση και να πάρουμε μια φόρα.

τον Αύγουστο του 2015:

Στο Ταιζέ, συγκέντρωση για μια καινούρια αλληλεγγύη

75 χρόνια από την ίδρυση της Κοινότητας του Ταιζέ
100 χρόνια από τη γέννηση του αδελφού Ροζέ

Για να ακουστεί ο μεγαλύτερος δυνατόν αριθμός νέων, αυτή η συγκέντρωση θα προετοιμαστεί με συναντήσεις σε κάθε ήπειρο